

Családi kör gyerekszemmel

Anyukám apukám, hugicám, bátyuskám, nővérkém, öcsikém, nagykám, papuskám, nénikém, bácsikám, kerikém, dédikém. Családom közepén itt állok én

A család úgy keletkezik, hogy egy lány és egy fiú megismerkedik, és egymásba szeretnek.

Az én anyukám és apukám a diszkóban ismerkedett meg. Anyukám a fiúkat bámulta, apukám meg a lányokat. Egyszer csak összekakadt a pillantásuk. Azóta csak akkor veszik le egymásról a szemüket, ha rám néznek.

Az én szüleim az oviban ismerkedtek meg. Már akkor is folyton papás-mamást játszottak. Apukám úgy beleszeretett anyukámba, hogy máig sem felejtette el.

Az én anyukám és apukám a munkahelyükön ismerkedtek meg. Annyit dolgoztak együtt, hogy munka után mindig hiányoztak egymásnak. Ezért jobban tették, hogy összeköltöztek.

A boldogságukhoz már semmi más nem hiányzott, csak én. Úgyhogy várni kezdtek. Hogy gyorsabban teljen az idő, türelmesen számoltak.
Egy, kettő..... kilenc.

Megjöttem!
Ez a fülem, ez a szám,
Ez a cucci frizurám.

Ez az orr, ez a has,
Ez az ököl, ami vas.

Ez a boka, ez a toka,
Sokat eszem, ez az oka.

Úgy megörültek nekem, hogy rögtön babusgatni kezdtek.

Anya etetgetett, pelenkázgatott, öltöztetgetett:

Lásd, kisfiam, ezt rád mind feladom most,
A rugdalózót, a kacsást, a gombost,
Ez itt a kispó, ez itt a nadrág,
Aztán a sapka, ez még kicsit nagy rád...
Nézd, mennyiféle divatos fazon van,
Lehetsz emós baba, vagy pici rocker.
Színes mintákról álmodol te mostan?
Ez babakék itt, ez meg asszem okker...

Ha nyugtalanokdtam, apa csitítgatott:

Itt van apád, aki karon visz,
Hogy nem ejt le, abban nagyon bizz,
És ne bömbölj már, na ne bömbizz!

Este pedig hol anya, hol apa altatgatott:

Kisbaba, kisbaba, vicces fej,
Cukipofa fejedet biccents el!

Laposakat, laposakat pislantol,
Álom a szemedben most landol.

Kisbaba, kisbaba, álmodjál,
Alszik a vigyor is a szádon már,

Alszik a nyafogás, alszik a dac,
Iciket, piciket szuszoghatsz.

Mivel ilyen szorgalmasan gondoskodtak rólam, megígértem nekik:

Kicsi vagyok én,
majd megnövök én,
esztendőre vagy kettőre
nagylány leszek én.

Kicsi vagyok én,
Majd megnövök én,
Eszendőre vagy kettőre
nagysrác leszek én.

Ígéreteket be is tartottam, ezért csodámra járt az egész család:

Nagykám, papuskám, nénikém, bácsikám, kerikém, dédikém, kisebb-nagyobb unokatesókám. És mind azt figyelte szorgalmasan, kire is hasonlítok én.

A jobb lábamat apától örököltem,
mert azzal jobban tudok focizni,
a bal lábamat pedig anyától,
mert azzal inkább csak ballagni tudok.

Amúgy minden nap megállapítom:

Anyukám csodaszép asszony,
apukámhoz ezért passzol.
Ha megyek vele én, látnak,
nem adom soha őt másnak.

Anyukám csodaszép asszony,
apuhoz csakis ő passzol.
Egyedül vagyok én gyermek
- asziszem valahol nyertek.

Aztán, hogy ne legyek egyedül gyerek a családban, várni kezdtük a tesómat, aki rendben meg is érkezett. Úgy megörültem neki, hogy rögtön biztatgatni kezdtem:

Két keziddel hadonássz,
attól leszel nagyon ász!

Lábaiddal rúgkapálj,
Akkor vagy te nagy király!

Odanézzél, fú de állat,
Két kezével rúgkapálgat!

Két kezével integet,
Hú de vagány kisgyerek!

Csodájára is járt az egész család! Úgy mint nagykám, papuskám, nénikém, bácsikám, kerikém, dédikém, kisebb-nagyobb unokatesókám. És ő is megígérte mindenkinek:

Kicsi vagyok én,
majd megnövök én,
Mint a tüdő a fazékból
kidagadok én.

Kortárs költők – Varró Dániel, Kiss Ottó, Kukorelly Endre, Demény Péter, Filip Tamás, Molnár Krisztina Rita, Szabó T. Anna, Lackfi János – gyereverseiből szerkesztette, az összekötő szövegeket írta: N.Tóth Anikó

Kicsi vagyok én,
majd megnövök én,
Világ minden óriását
földhöz vágom én.

Ígéretét becsülettel betartotta. Így hát együtt nőttünk, nődöglünk, és amikor a családból egy kicsit kinőttünk, jött az ovi, nemsokára meg a sulis. Azóta alig érünk rá a családra. Hétköznap csak reggel meg este. De a reggel nem is számít igazán, mert mindenki szanaszéjjel rohangál. Estére azért csak összejövünk végre. Kicsit elfészkelődünk anyu vagy apu ölében, aztán mindenki megy a dolgára.

Anyunak az az egyik dolga, hogy tanuljon velem, már csak azért is, mert elég rég volt iskolás, és alighanem mindent elfelejtett, amit akkor tanult. Csak ezt nem vallja be. Szóval most a fejébe vette, hogy velem mindent buzgón átismétel. Hiába próbálom meggyőzni:

Anya, a lecke ráér,
még annyi dolgom akadt,
még le kell győznöm a sárkányt,
lapul a szekrény alatt.

Téged akar megenni,
nem láttad a kardomat?
Pedig kikészítettem,
épp a sárkány miatt.

Minden éjjel eljön,
de te anya, ne félj,
én megvívok vele,
és levágom a fejét.

Jól van, anya, értem,
hogy íráslecke van,
de Éva néni tudja,
hogy a sárkány fontosabb.

Sárkány ide, sárkány oda, valahogy csak elkészül a lecke. Anya pedig máris megy a másik dolgára: ugyanis nemcsak a gyerekével kell foglalkoznia, hanem apával is. Vele is folyton ismételi: már megint késett az áru, drágább lett a benzin, Vera néni Tibi-Miki-Jocó bácsival kavar, délután még egy kávét se volt ideje meginni, és már előre fél a holnapi konfuktustól. Ez alighanem valami munkahelyi szörny lehet, de sose tudom megkérdezni, mert

Ha a felnőttek nem akarják,
hogy halljam, miről beszélnek,
akkor mindig azt mondják,
hogy ez felnőtt dolog,
ez gyerek fülebe nem való.

És ha majd én nem akarom,
 hogy a felnőttek hallják,
 hogy miről beszélek,
 akkor majd én is
 jól megmondom nekik,
 hogy ez gyerekdolog,
 ez felnőttek fülébe nem való.

Néha azért kihallgatom a felnőtt dolgokat,
 mert a sok unciság közé néha keveredik
 valami izgalmas is. De ha észreveszik, hogy
 kagylózok, rögtön jön a következő parancs:

Induljak a szobámba rajzolni valamit,
 vagy vagdossak, na ez az, amit legjobban
 unok,
 mi vagyok én, egy művész?
 Vagy egy olló?!
 Miért nem mondják meg, hogy csókolló-
 zás lesz, vagy ehhez hasolló.

Olyankor:

Halkan kell nézni a minimaxot,
 meg ne hallják a tűzdelt züllők,
 pedig a minimax a gyerekeké.
 És ha jól tudom, gyerek vagyok!
 A kartún netvörköt már valahogy
 eltüntették, persze vannak sejtéseim...
 Azt mondják, inkább olvassak
 mesekönyvet. Jó, akkor ezentúl
 kezembem könyvvel nézem a tévét.

Néha azért játszunk társasjátékot is:

Ez nem törülköző, apa,
 hanem én királylány vagyok,
 mindenki mindig rám hallgat,
 mindenkinek parancsolok,
 és hogy merészel feleselni,
 maga szemtelen sópredék?
 Anya, fogd le abban a nyomban,
 és vágd le szépen a fejét.

Anyának persze nincs ideje levágni apa fe-
 jét, mert éppen a hagymát vágja a vacsihoz.
 Amíg főz, apa tévézik. Híreket néz vagy
 horrorfilmeket, mert apa egyáltalán nem
 félős, sőt még csak ijedős se. És közben do-
 bálja magába a csipszketet.

De olyan is van, hogy apa főz, anya pedig
 tévézik. Szerelmes filmeket néz, mert ő is
 szerelmes. És közben dobálja magába a
 csipszketet.

Persze fordítva is lehet: anya nézi a hor-
 rorfilmet, mert egyáltalán nem félős, csak
 egy kicsit ijedős, és apa nézi a szerelmes
 filmet, mert egy kicsit ő is érzelmes. A
 csipszdobálás ebben az esetben is elmarad-
 hatatlan.

A csipszet én is nagyon szeretem, bár anya
 azt mondja, nem egészséges. Úgy látszik, a
 felnőttek fütyülnek az egészségükre. Vagy
 csak ijesztésből mondják, hogy én keveseb-
 bet egyek, és több maradjon nekik?

Tesókámmal minden este
 Öltre megyünk, birokra.
 Az a baj, hogy ő is mindig
 Amit én, azt akarja.

Legyen hát háború,
 Beállunk a bunyóba.

Élethalálharcunkat az
 Anyu mindig meghallja,
 Közbelépne, de az apu

Nélkül ő ezt nem bírja.

Jön hát az apu is
 Beszállni a buliba.

Szobánkban a csatatéren
 Apu már a kapitány,
 Hamarosan kezét fogunk,
 Elásva a csatabárd.

Béke van, nyugi nagy,
 Tesóm végre békén hagy.

Egyébként ebből is látni, hogy

Apukám csodahős ember,
 Akadályt sohasem ismer
 Megvéd mindentől ő bárkit,
 Ha kicsi, ha nagy, nem számít.

Apukám szupermen férfi,
 Ha meglát, feldob az égig.
 Erőmet őhöz mérem,
 Pénzt is ad, amikor kérem.

Néhanapján
 Összevitakoznak a,
 Összeveszekednek a
 Szüleim.

Méregzsákból
 futnak a haragjaik,
 rángnak az idegeik
 egymáson.

Hogyha közjük szaladok,
 Szívükbe gyorsan bejutok,

Egykettőre
 foszlik a veszekedés,
 múlik az idegtépés
 aszondom.

A hétköznapi azzal végződik, hogy saj-
 nos korán kell lefeküdni. Próbáljuk persze
 mindenféle fortélyokkal húzni az időt, ami-
 vel legfeljebb anyu haragját vívjuk ki:

Itt az idő végre, mars mindenki ágyba!
 Még most következik néhány mini-dráma.
 - Ki mosott már fogat, haját, kezét, min-
 dent?

Holnap korán keltek, ne olvasd a könyved!
 A számítógéped kapcsold ki, fiacskám!
 Lesz egy hosszú mese, de alvás jön aztán!
 Tücsök darálja most a mákos sötétet:
 Álmodni szeretnek az agy nevű gépek.

Ha apunak vagy anyunak vagy egyikük-
 nek sincs ideje a családra, akkor elvisznek
 a nagyiékhoz.

Mint a borzas kisrigó,
 úgy állok elébe,
 jól elfészkelem magam
 ölelő ölebe.

Dúdolgatok egy kicsit,
 énekelünk ketten,
 boldogan kucorgok én
 nagymama-melegben.

Énszerintem pontosan
 ugyanolyan, mint én,
 mivel én őt szeretem,
 ő meg engem szintén.

És akkor a hétköznapi is ünnep lesz.
 A nagyinál ugyanis addig nézek tévét, amíg
 jólesik, annyi csipszet eszek, amennyi jól-
 esik, addig hallgatom a felnőtteket, amíg
 csak el nem unom. Nagyi nem nyúz a lec-

kével, pedig ő még régebben járt iskolába,
 mint anyu. És megengedi, hogy segítsék
 neki. Például virágot öntözni. Nagyinak
 van a legszebb virágoskertje a föld kerekén.
 Nagypónak pedig mindig van ideje, sose
 ráz le. Malmozunk vagy kártyázunk. Vagy
 könyvet lapozgatunk. És nagyokat sétálunk.

A legnagyobb ünnep pedig a születésnap.
 Főleg az anyém! Olyankor összejön min-
 denki.

Kapok számos puszikat, vidám ajándéko-
 kat, kedves jókívánságokat.
 Boldog, boldog, boldog születésnapot...

Nagykám hozza a tortát, számtalan hab-
 csókkal a tetején. Körbetáncoljuk, és ami-
 kor elfújom a gyertyát, nekifogunk a lak-
 mározásnak. Utána a felnőttek csevegnek, a
 gyerekek mókáznak, se vége, se hossza a ka-
 cagásnak. Egyszóval nincs párja a bulinak!

Anyukám apukám, hugicám, bátyuskám,
 nővérkém, öcsikém, nagykám, papuskám,
 nénikém, bácsikám, sok unokatesókám,
 kerikém, dédikém.

Családom közepén ott állok én.

Amint a fentiekből is látszik, a család na-
 gyon jó találmány. Ezért ha felnövök, én is
 törekedni fogok rá, hogy minél hamarább
 megismerkedjek valakivel. Lehet, hogy a
 diszkóban jövünk össze. Vagy a munkahe-
 lyemen akad meg rajta a szemem. Vagy a
 fészbukon találom rá.

Szerintem

A párválasztás egyszerű:
 el kell képzelni,
 hogy a pároddal
 egy lakatlan szigeten
 élsz kettesben.
 Ha jó ott vele,
 akkor jól választottál,
 ha nem jó ott vele,
 akkor pedig
 nem jól választottál.

A jól kiválasztott párommal aztán majd tü-
 relmesen kivárjuk a gyereket, aki majd bol-
 dogan elmondhatja:
 Anyukám apukám, hugicám, bátyuskám,
 nővérkém, öcsikém, nagykám, papuskám,
 nénikém, bácsikám, kerikém, dédikém.
 Családom közepén itt állok én.

Kicsi vagyok én,
 majd megnövök én,
 én leszek a legjobb ember
 a föld kerekén.